

Dietari von Tàpies – Ritualisierung und Revitalisierung des Alltags

Claudia Cuadra (Frankfurt am Main)

Resum: Aquest assaig investiga *Dietari* (2002), un cicle de cinc quadres de l'última etapa creativa d'Antoni Tàpies. En aquesta obra es troben diversos elements bàsics de la seva estètica que, dins del marc del diari, reivindiquen una dimensió existencialment significativa. Aquests quadres mostren activitats ordinàries com, per exemple, anar, menjar, digerir i rentar-se. Transposades en un ambient estètic i augmentades per símbols i signes suggestius, posen de manifest característiques rituals.

De primer localitzem el diari com a lloc de mediació entre la rutina, l'art i el ritual. Investiguem particularment la funció de signes lingüístics i simbòlics integrats en la transformació d'aquests diferents camps. Per mitjà de la contemplació de tot el quadre i les seves relacions, l'espectador es pot deixar conduir a través d'un joc d'associacions i significacions possibles. Apareixen dos aspectes centrals: objecte i signe són novament sostrets al seu gest comú original i al seu context pràctic. En tal sentit, els signes figuratius no deixen d'apartar-se de l'obra, sinó condueixen l'espectador a una participació interactiva en la qual hi ha una unitat entre els desenvolupaments mentals i sensorials de percepció sinestètica. Tàpies no es limita a la ritualització artística del profà, sinó que això és l'instrument per a re-influir l'actuació, restablint el sentit integral processual. ■

Summary: This essay deals with *Dietari* (2002), a cycle of five pictures dating from Tàpies' last creative period. In this work some central elements of his esthetics flow together within the frame of diary, producing a dimension of existential significance. The pictures show daily ordinary activities such as walking, eating, digesting and washing, which, after being transposed in an esthetic context and enriched by symbols and penetrating signs, expose features of a ritual.

First, we identify the diary as a place of mediation between routine, art and ritual. Then we retrace the role of the process of integration and conversion of symbolic and linguistic signs on different levels. By contemplating each of the five paintings and their relations to one another, we can immerse ourselves in an interplay of associations and possible meanings. One can observe two central aspects: objects and signs reacquire their original gesture and their everyday context. As a matter of fact, the figurative signs cannot be removed from artwork, for they incite interactive participation, while mental and sensorial processes of synesthetic perception have to be seen as a unity. Tàpies does not limit himself to the artistic ritualization of the profane, but uses it as a way of influencing everyday acting by restoring its fully procedural meaning. [Keywords: Tàpies; diary; ritual; mediation; gesture; synesthetic perception; procedural ritualization] ■